"အပြည့်နေ"

(၁)

"အိုး .. ဆရာ .."

ထမင်းစည်းချိုင်းလက်နေသော နှုတ်ခမ်းတူတူ ထုံးထုံးထေးကို ဆရာမင်းခိုင်၏ နှုတ်ခမ်းအစုံက ငုံစုပ်ဟာကို မထိုက်ရသည်။ နှင်းသွယ် ၏ လက်တစ်ဖက်က ဆရာ၏ ရင်ဘတ်ကို ကယောင်ကတမ်းတွန်းထားမိသည်။

"ဟွန်း .. အွန်း .. အင်း .. ဟင့် .. ဟင့်"

သက်ပြင်းရှိုက်သံများ ပြိုင်တူပေါ်လာသည်။ နှင်းသွယ်၏ ကော့ရှိမ်းသော မျက်ဝန်း မျက်တောင်ကော့ကြီးများက ဒမ့်စင်းတောမဃယင် လျှောကျလာသည်။

"ဟင် .. ရှင် .. ရှင် .. အွန်း"

နှင်းသွယ် ဆောင့်ရွန်းလိုက်သောကြောင့် နှုတ်ခမ်းခွစ်လျှာက ပြွတ်ကနဲ ကွာထွက်စဉ် နှင်းသွယ်စကားပြောရန် ကြိုးစားလိုက်ပေးသည်။ သို့သော် ဆရာမင်းခိုင်က သူမတက် အာဆာတရာလျှော်သည်။

နှုတ်ခမ်းအစုံကို အလှည့်အပြန် ခွဲပွေကာဝါးသည်။ နွေးထွေးပူလောင်သော အနမ်းက နှင်းသွယ်၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း တစ်ခေါ်ကိုသို့ စီးဝင် ပြန့်နှံ့သွားသည်။

"ဒုန်း . . အင့် . . ဒုန်း"

နှင်းသွယ်က သန်းသည်။ လူယုတ်မာ မင်းခိုင်၏ ရင်ဘတ်ကို ဒူးနှင့်မြောက်တိုက်ပြီး တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

"ဒုန်း" ကနဲ အခန်းအပြင်ထွက်ပြေးသည်။ အခန်းတံခါးက သော့ပိတ်ထားသည်။

"အ . . အင့် . . "

သန်မာကြမ်းတမ်းသော လက်အစုံဖြင့် အနောက်မှ သိမ်းဖက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပြန်သည်။ မာဇကြာ တင်းရင်းနေသော အရာတစ်ခုက လတ်ဆတ်ဖျင်းကြွေနေသော နှင်းသွယ်၏ ဖင်ကြားသို့ ရဲရဲတင်းတင်းကြီး ထိုးသွင်းဖိကပ်လိုက်သည်။

"အာ . . ကျွတ်"

နှင်းသွယ် ရှက်ရွံ့ကြောက်ဖြင့် ထိုပစ္စည်းကို လွှဲရှောင်သည်။ ဖင်နှင့် ဖိကပ်ထားသဖြင့် အရွံ့ကိုရခက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် လက်နှင့် ထိုးနှိုက်ဆုတ်ကိုင်လိုက်သည်။

ကိုင်မိတာ မှားခဲ့လေသည်။ နှင်းသွယ် တုန်ရီသွားသည်။

လက်ထမက်က တံခါးကို ထောက်ထားသည်။ ကျွန်လက်တဖက်က လက်ထဲ၌ သစ်သားရြုပ်ကျည်ပွေကြီး

ကိုင်မိသလို မဆန့်မကျိုက်ထားမိသော အရာကို ရုတ်တရက် မလွှတ်ချဲ့။

"ပြွတ်.. စွပ်.. ပြွတ်"

ဆရာမင်းခိုင်က ဓမ္မာညွှန်ကြားမှုများ ရှင်သန်နေသော နှင်းသွယ်၏ လည်ပင်းကို နမ်းသည်။ ပြီးတော့ ပါးစပ်နှင့် စုပ်သည်။ နှင်းသွယ်က ပင်ကိုယ်ကယားတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

ပူနွေးစိုစွတ်သော မင်းခိုင်၏ အနမ်းကြမ်းကြိုးများကြောင့် တကိုယ်လုံးရှိ မွေးညှင်းများ ဇောင်းထကာ ကြက်သီးပေးလေများ အီအီဆိုဆိုဖြစ်ကြသည်။

နှင်းသွယ်၏ လက်ဖဝါးမှ ဆုတ်ကိုင်မိထားသော မင်းခိုင်၏ ပစ္စည်းကြီးမှာ ရာဘာဝတ်ကြီးပမာ ဖြစ်လျှက် တင်းကနဲတင်းကနဲ ရှုန်းကန်ကြွေ့နေသည်။

နှင်းသွယ် အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ရင်ဖြာက်လန်၍ တုန်ခါခြင်းမျိုး ချမ်းအေး၍ တုန်ခါခြင်းမျိုးနှင့် ခပ်မတ်မတ်ဟူသော်လည်း မိမိကိုယ်တိုင် ချမ်းအေး၍ တုန်ခါနေခြင်းမဟုတ်သည်ကိုတော့ နှင်းသွယ် ကောင်းကောင်းသိရသည်။

သူမကို ဖက်ထားသော မင်းခိုင်၏ လက်ဖဝါးအစုံ

က (အညာ)ဖြစ်သော နို့လေးနှစ်လုံးကို ခပ်ကျစ်ကျစ် ဆုတ်နယ်စွဲကိုင်ပြီးဈေးမှနယ်ဖတ်စနပြုန်ရာ ဖြိုးဖြိုးဖျင်းဖျင်းနှင့် နှုံးသွယ် စိတ်များပေါကိယက်ခတ်လာလေသည်။ သွေးများဆူပွက်လာသည်။ နှင်းသွယ်၏ နွဲ့တ်ခမ်းထူထူ အမ်းအမ်းလေးများ တုံတုံခါခါဖြစ်လာသည်။

ကြွမ်းပြင်၌ ကျားကန်ရပ်တည်ထားသော ခြေနှစ်ဆောင်းသည်ယိမ်းယိုင်ဆွဲလာသည်။

နှင်းသွယ်၏ လက်ထဲမှ မင်းခိုင်၏ လီးတန်ကြီးကိုလဲ နှင်းသွယ် ပို၍ တင်းတင်းကြီးကိုင်လိုက်မိသည်။

မင်းခိုင်က အငြိမ်မနေ လည်ပုတ် ပါးနှင့် ကျောပြင်ဖေါင်းဖေါင်း တင်းတင်းလေးဆွဲကိုပါ သူ့မျက်နှာကြီးနှင့် ပွတ်လတ် နမ်းရှုယင်း လက်အစုံကလဲ နို့နှစ်ဖက်ကို ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီး ဒုနယ်ပြစ်နေသလို နှင်းသွယ်၏ဖင်ကြားထဲဝှိလဲသူ၏လီးကို ဆောင့်ဆောင့်သွင်းနေသေးသည်။

ပုဆိုးနှင့်တကိသာ မခံလျှင် မင်းခိုင်၏လီးကြီးက နှင်းသွယ်၏ ဓောက်ပတ်အောက်မှ လျှောတိုက် တိုးဝင်ကာ ဘဖက်ဆီသို့ နှစ်လက်မခန့် ကျွံထွက်လာဖွယ်ရှိနေသည်။

"နှင်းသွယ်ကို သနားပါ ဆရာရယ် . . "

လှိုက်မောတုံခါစွာ တောင်းပန်သံလေးက မင်းခိုင်

ဟု ရာဇဝီးအယုန်ကို ပဒိုးပေါက်နိုင်ခဲ့သည်။

ဒုတိယသွယ် မိုးမကိုယ် မိုးဖို စောင့်ရှောက်ကာကွယ်လာခဲ့သည်မှာ (၁၉)နှစ်တိတိ ပြည့်ခဲ့ပြီ။ သုံးခြေခိုင်ခန့်ရှိ ဆောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့ချိန်လည်း ယနေ့တိုင် နှင်းသွယ်မှ တပေါက် မစွန့်မကင်းသော အာဇီဝစင်လေးဖြစ်နေခဲ့သည်။

မင်းခိုင်ဘုရား နှင်းသွယ်တို့အိမ်သို့ အဝင်အထွက်ရှိပြီး သူမ၏ ဖခင်နှင့် ခင်မင်သူဖြစ်သည်။ နှင်းသွယ် (၀၀)တန်းထဲက အင်္ဂလိပ်စာပြဆရာသည်။ အခု ဒုတိယနှစ်မောက်သည်တိ မင်းခိုင်အိမ်မှာပင် နှင်းသွယ်က အင်္ဂလိပ်စာတက်ရတဲ့ဖြစ်သည်။ မင်းခိုင်၏ အသက်က (၃၀)လောက်ရှိပြီ။ အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့မိန်းမနဲမယ်က နိုင်ငံခြားဖြစ်သည်။

အခု တစ်ပတ်လျှင် (၃)ရက် မင်းခိုင်၏ အိမ်သို့ အင်္ဂလိပ်စာတက်ရန်လာနေကြဖြစ်သော နှင်းသွယ်တစ်ယောက် ယနေ့တွင် ဆရာမင်းခိုင်၏ အိမ်တွင်မည်သူမျှ မရှိချိန်ခွင့်ကြုံကြိုက်ကာ ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

(၁၉)နှစ်တိတိ မွည့်တပေါက်မစွန့်အောင် သူမကိုယ်သူမ တိန်းကိုးခဲ့သော နှင်းသွယ်တစ်ယောက် . . ယခု

ကဲသို့ အဆားချင်းမူကပ်ကာ ဆုတ်ကိုင်ချေမွှေခြင်းမျိုးဖြင့် အညာကို အကိုင်မခံရဖူးသေးပေ။

ဖင်ကြားထဲသို့လည်း ဤမျှအားရနှစ်သြကိစ္စယင်ဟာ ကြီးမြိုးဖြင့် ထိုးဆွကလိခြင်းကို မခံစားခဲ့ရဖူးသေးခေ့။

ထိကပါး ရိုကပါး စကားအရောမျှဖြင့် ပြောဆိုခြင်းမျိုးကိုသာ နှင်းသွယ်အောင်မြင်စွာ ခက်ထန်မာကျောသော မျက်နှာဖြင့် တွန်းလှန်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မိန်းခလေးဆိုသည်မှာလည်း ဤမျှလောက်သော ခံနိုင်ရည်ကိုပင် မိမိကိုယ်ကို (လုံ)လုပြီဟု .. ကိုယ့်ကိုယ်ကို စွတ်ဖြိုး အထင်ကြီးတတ်ကြသည့် အမျိုးအစားသာဖြစ်သည်။

နဖူးကြိုး ပိုင်ပိုင်ကိုင် ဇက်ကြိုးနိုင်နိုင်ဆွဲနိုင်သော ကျွမ်းကျင်သူနှင့်ကျတော့ မျက်ရည်လေး အစဲသားနှင့် အသဲတယားယား ရင်တမှိုဖိုနှင့် မိမိစိတ်က မိမိကို သစ္စာဖဖါက်ကြသည်။

ယခု နှင်းသွယ်၏ အရွယ်က ဆူဖြိုးစ သွေးသားတို့ အတွတ်အထိပ်ဓရောက်စ ဖွင့်စ ကားစ .. မီးတစ်ချက်ဖွင့်သည်နှင့် သွေးသားများ ဝုန်းကနဲ လောင်ကျွမ်းရန် အသင့်ဖြစ်နေသော အရွယ်ဖြစ်သည်။

ဆရာမင်းခိုင်သည် နှင်းသွယ်၏ ကိုယ်လုံးကို ဖုံးဖိုး

အပ်ဆွဲလှည့်သည်။

နှင်းသွယ်၏ လက်ထဲမှ မင်းခိုင်၏ စရာမဟာကြီးက လွတ်သွားပြီး နှင်းသွယ်၏ မောက်ပတ်အောက်သို့ ထိုးပေါ်မှ ခပ်တင်းတင်းဖိထောက်ထားလိုက်သည်။

"အင့် .. အာ .."

ယူအာမ်းအာမ်းနှက်ခမ်းချိုချိုလေးကို ဆရာမင်းခိုင်က ငုံစုံးစိုးသွားဖြင့် ပွတ်သပ်စုပ်ယူသည်။ နှင်းသွယ်လျှာဖျားလေးကို လျှာရှင်းကသိတိုးဆွဲရှင်း ဆိုးဆြိန်သော အနမ်းခြင်း ဖလှယ်ရန် စည်းရုံးသည်။

"ချစ်လိုက်တာ .. ခလေးရယ်"

နှင်းသွယ်၏ တီရှပ်အင်္ကျီကို ဆင်ပွပွကြီးက အပေါ်သို့ လန့်လှန်တင်လိုက်သည်။ ဘရာစီယာ ဖွေးဖွေးလေးအထဲမှ နို့နှစ်လုံးကို ဖြူးခနဲညှစ်သာစွာ ဆောက်ထုတ်သည်။ ဝင်းကနဲ အိစက်ပြီးတင်းစွာ ကန်လွှတ်လာသော နို့နှစ်လုံးက မင်းခိုင်၏ လီးကို တောင်းကနဲ ထောင်းကနဲ ဖြစ်သွားစေသည်။

"ဆ .. ဆရာ .. ရယ် .. မလုပ်ပါနဲ့ .. ဟ"

နှင်းသွယ်တောင်းပန်စကားလား ဆာလား မိမိဟာ သာ မသိ။ အသဲက ညှင်သာတိုးတိတ်ပြီး လှိုက်မောလွမ်းခါ နေသည်ကိုတော့ သတိရသည်။

"နှင်းသွယ်ကို . . သိုးပြီးရင် ကိုယ် သေပျော်ပြီ . . နှင်းသွယ် . . "

နားဝမှာကြားရတာနဲ့ပင် နှင်းသွယ်၏ မျက်တောင် ကော့ကော့လှလှကြီးတွေ ရှက်ရိပ်ဝင်လာ ခင်းကျကုန်သည်။ နို့သီး ခေါင်းလုံးလုံးလေးများကို ဖြစ်ဖြစ်ခါခါလေး စုတ်ယူလိုက်သည်။

"ပြွတ် . . "

"အ . . အာ . . ဟင့် . . အင်း . . ဟင်း . . ဟင်း . ဟင်း . . ဟင်း . . "

နှင်းသွယ် ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။

"ပြွတ် . . ပြွစ် . . ပလစ် . . ပြွတ်"

"ဟို့ . . အိုး . . ကျွတ် . . ကျွတ် . . ကျွတ် . . "

ကျောက်စိမ်းတန်းကွင်း လက်စွပ်လေး စွပ်ထားသော လက်ချောင်းလေးများက မင်းခိုင်၏ ခံစားမှုများကြားသို့ တိုးဝင်ဆုတ်ကိုင်မိကြသည်။ မင်းခိုင်၏ ခေါင်းကို လက်အစုံဖြင့် ကိုင်ပြီး နို့အစုံခံနေမိသော ကိုယ့်အပြစ်ကို နှင်းသွယ် သတိမထားမိလေး။

"ပြွတ် . . ပြွတ်ပြွစ် . . ပြွတ် . . "

"ဟ . . အာ . . ဟင်း . . "

ခြောက်သွေ့လာသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံကို လျှာဖြင့်

ယက်နေမိသည်။ ငြိုးသံလေးများ အသက်မပြတ်လွှင့်နေသော ရွှတ်ခမ်းနှစ်သွားက ခွင်းဆီဖတ်လေးသဖွယ် ပွင့်အာ၍ နေသည်။

"ကုတင်ပေါ် သွားရအောင်နော် . ."

"ဟင့်အင်း . . ဟင့်အင်း . "

ရာနှုံးပြည် နီးပါး ထကြွနေသော စိတ်ကို မိန်းမလေး ဝီဇက ကျွန်သော ရာနှုံးဘဲငယ်ပြုံ ပြောင်လိမ်ကာ မှုန်ဝေ သေးသည်။ မိုးမသဆာဝေဝင် . . ။

"ခွင်း . သွယ် . . ချစ် ရယ် . . "

"ဘိုး . . ဟင့် . . အင်း . . "

မှင်းခိုင်က လက်မဝါးကို အပေါ်သို့ ဖြောင်းပြန်လှန်၍ ခွင်းသွယ်၏ ဓောက်ပတ်လေးကို အုပ်၍ ဆုတ်လိုက်သော အခါတွင်တော့ ပင်ကိုယ်အကျင့်ကိုက အရှေ့တိုလွယ်သော ခွင်းသွယ် ဖြင်းကနဲ အရှေ့ကြည်မှား စိမ့်ကနာသွားကြောသည်။ ထိုကိုဖေါက်၍ မင်းခိုင်၏ လက်မဝါးကို စိုစွတ်ကုန်သည်။ ဒါက ခွင်းသွယ်၏ အဖြေဖြစ်သွားသည်။

မင်းခိုင်ဘာသည် ခွင်းသွယ်မား ပွေ့ရှိုယူငင်ကာ ကုတင်ပေါ် သို့တင်ထိုက်လေသည်။ မှက်ရည်ပူသို့က မှက်ခန်းမှ ဘွတ်၍ ကျလာကြသည်။

ရုက်ခြင်း .. ကြောက်ခြင်း အတွင်း အကြိုးဆုံးသော် ခံရခြင်း စသော ခံစားမှုတို့ စုစည်းလျှပ်ရှားလိုက်သော စိတ်က မျက်ရည်တို့ကို အလိုလို နှိုးထသွားစေလေသည်။

"နှင်းသွယ် ငိုနေတာယ် .. ဟလား"

"ငိုမှာ ပေါ့ .."

နှင်းသွယ် သူ့ကို မျက်ရည် မှုံဝါးဝါးကြားမှ မျက်စောင်းထိုးပြီး နှုတ်ခမ်းလေးစူကာ ပြောသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ခလေးရယ် .. နာမှာစိုးလို့ လားဟင် .."

"မသိဘူး .. မသိဘူး .."

"ကို .. မနာအောင်လိုးမှာပါ .."

"အာ .. အဟင့် .. အဟင့် .. ကဲ .. ကဲ .. တုံး .. ခုံး .. ခုံး .. တုံး .."

ကုတင်ကိုလက်ဝါးဖြင့် တဘုံးဘုံး နေအောင်ရိုက်သည်။ ခြေနှစ်ဖက်ကလဲ ဆောင့်ပြသည်။

"လိုးမယ်နော် .."

"အဲ .. ဖျက်ကြီး မပြောနဲ့ပ .. အဟင့် .. ဟင့်"

"ဖြန်းမနဲ့ ယောက်ျားလိုးကြတာ အဆန်းကို မဟုတ်ကာ ခလေးရယ် .. လိုးကြရအောင်နော် .."

"ကြည့်ပါလား . ဟင့် . . ဟင့် . . ဟင့် . . မမြော နဲ့.ဆို . . "

နှင်းသွယ် မလှုတနိုးကျော်းသူ အရှယ်က အမှုအ ယာတွေလုပ်ပြနေဖိသည်။

"ဒီဂြမယ်" ဆိုသော စကားလုံးကြီးကိုက နှင်းသွယ် ၏ နားဝမှတဆင့် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့ တဖြင်းဖြင်း ဝင်သွားသည်ဟု ခံစားနေရသည်။

ဒါကို မင်းခိုင်က ကောင်းကောင်းသိပြီးသား ဖြစ်သည်။ နှင်းသွယ် စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်စေရန် ရည်ရွယ်ပြောဆို ပွတ်တက်ဆွေးနွေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း အသိနာဝ် မရေး နှင်းသွယ် မဟိရှာပေ။

ဆီးခုံမောက်မောက်လေးကို လက်တဖက်က ပွတ်ပွတ် ခွေလေးငိုက်ပွတ်လေး ပွတ်ရင်း စကားပြောနေခြင်းဖြစ်တည်။

နှင်းသွယ်၏ ထူထဲနက်မှောင်သော အမွေးများက ဆတ်ဆတ်အောက်၌ အလုံးလုံး အလွှာလွှာဖြစ်နေကြပေါ့။

မကြာခဏလည်း နှင်းသွယ်က မင်းခိုင်၏ လက်ကို ဆွဲယူဖယ်ပစ်နေရသည်။

"နှင်းသွယ် . . အချစ် . . "

"ဘာ အချစ်လဲ . . မခေါ်နဲ့ "

"ချစ်တယ်ဆိုတာ . . လိုးချင်တယ်လို့ ပြောတာသဲ့ နှင်းသွယ် မိန်းမလေးတစ်ယောက်ကို ယောကျ်ားလေး တစ်ယောက်က ချစ်တယ်လို့ ပြောတာဟာ မင်းနဲ့ငါနဲ့ လိုးရအောင်ကွယ်လို့ပြောလိုက်တာသဲ့ နှင်းသွယ်"

"သွား . . မသိဘူး . . အို . . ထင်မမျှတ်နဲ့ . . လေ . . "

"ဒီအတိုင်းလုပ်ရင် အရသာမရှိဘူး . . နှင်းသွယ်ရဲ့"

"ရှင့်မိန်းမမျှား မှတ်နေသလား . . "

"ဟင်း . . ငါ့မိန်းမဖြစ်ရမှာပေါ့ . . နှင်းသွယ် . . ဟား . . ဟား . . ဟား . . "

တသက်လုံးအထင်ကြီးခဲ့ရသော သူ့ကို ပါးစပ်မှ အပြစ်နှစ်ဆုံးစကားများကြားလိုက်ရသော အခါ နှင်းသွယ် အံ့သြသလိုလို . . သိမ်ငယ်သလိုလို . . ထိတ်လန့်သလိုလို . .

"အ . . ကျွတ် . . "

ထတိုးဆွဲချွတ်လိုက်ခြင်းကို လဲတိုမှော်သာ ငြိုးတွားလိုက်မိသည်။ ဝင်းကနဲ ဖေါင်းကား ပေါ်လွင်လာသော မရိုးနိုင်သည့် မ . . အင်္ဂါ ဓောက်ပတ်ကြီးကို မင်းခိုင်က အပြည့်အဖြဲကြည့်လိုက်သည်။

ကုတင်စွန်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုကိုင်အားတင်းပြီး မျက်လုံးအစုံကို တင်းတင်းကြီး ပိတ်ထားရုံမှအပ နှင်းဆွေယ် ဘာမှ မတတ်နိုင်ပေ။

ဆက်ပြောမှေးလေးနှင့် နေ့စဉ် ဆွဆွလေး တိုက်ကာ မေးရေးအောယန်စစ်ချိန် ဟ လားခဲ့ရသော မိမိစောက်ဖုတ်ကြီးကို စာရောဖတ်ခိုင်က ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီး မြကြည့်စေခြင်း အားကို နှင်းဆွေယ်၏ အသိအာရုံများက တော်ဒီ မှေးခိုင်နေရလေသည်။

သူမ၏ ဝန်းကျင်တွင်ရှိနေသော အရာဝတ္ထုပစ္စည်း အားလုံးတို့ကို သတိမပြု.. မသိရှိတော့.. ဝန်းကျင်ခြင် လွှင်းသည် နှင်းပွေယ်အတွက် ဖမ်းခိုန်ချိန်နေသည်။ သူမ၏ မှတ်ဉာဏ်သည် ဘဝတစ်ခုမှ အလုပ်မလုပ်တော့သဲ.. အတိတ်တွေဆီမှ ကမောရသားကိုသာ ဦးနှောက် အာရုံက စေစောလျှောက်နှိုးသည်။

"ပြတ်... ပလစ်... ပြတ်... ပြတ်..."

"အာ့... အာ့..."

ပြီးသော စောက်ပတ်အတွင်းသားလေးများသည် နီထွေးနေသည်။ မွေးထုံကြိုင်သင်းသော စောက်ပတ် ဦတို့ ဖမ်းအစုံမှ တခြမ်းတည်းကိုပင် မင်းခိုင်က မက်မက်ရရ စုပ်သိုက်သည်။

ငွားငွားစွင့်စွင့်လေး တင့်တယ်နေချာသော စောကိစလေးက တင်းကနဲ ဘင်းကနဲဖြစ်ကာ ထောင်တက်လာသည်။

ဟစ် ဟစ် ကလိခံလိုက်ရသော နွင်းလွယ်၏ စောက်ပတ်ကြွက်မှာ ဒေတွင်းသားလေးတွေ ပေါ်လာအောင် ပြဲနီသွားရလောသည်။

"ပြွန်... ပြွတ်..."

"ဒိုး... အိုး... အိုး... ကွတ်... ကွတ်..."

မင်းခိုင်၏ ဆဲပင်ကို စုံကိုင်ပြီး မင်းခိုင်၏ မျက်လုံးကို သူမ၏ စောက်ပတ်ကြီးနှင့် အွဲကပ်ရင်း ခပ်ကော့ကော့လေး ကြွကာ ခေါင်းကို ဘယ်ညာခါလှုပ်ရင်း ညီးတွားခိုက်မိသည်။

"ဖြတ်.. ဖြပ်.. ဖြတ်.. ဖြတ်.. ဖြစ်"

"အား.. နိုး.. အား.. အား.. အား"

တခါတရံမှာ အလိုးမခံရသေးတော စောက်ဖုတ်ကြီးကို ဟယ်ဟယ်နယ်နယ် စုပ်ယက်ပေးခဲ့ရခြင်းကြောင့် နှုးနှစ် ဖက်က ဆတ်ကနဲဆောင့်ပြီး သားဖြစ်သွားသည်။ ခြေဖဝါးအစုံက ဘုဝင်ကို ကန်ထောက်၍ ဖင်ကြီးကြွကာ ဟော့တက်လာ၏။

"ဖြတ်.. ပလပ်.. ဖြတ်.. ပလစ်"

"အား.. နိုး.. အား.. နိုး.. ယေဖြီ.. အား"

လွန်ခဲ့သည့်ကြာမြင့် ကောင်မလေး အဝတ်အစားတို့ ခြုံမှု စောက်စေ့ကို ကျော်ကာ ဆီးပုံရှိ စောက်မွေးများဆီ

အထိ ယက်ထင်လိုက်သောအခါ နှင်းသွယ် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်
သွားရသည်။ စိတ်ကြိုက် အခြေအနေသို့ နှင်းသွယ်ရောက်
လာပြီမို့ မင်းမိုင်သည် ဒူးထောက်ကာ နေရာ
ဝင်ယူလိုက်သည်။

ပုဆိုးကို ခါခါင်းပေါ်မှ ကျော့၍ ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။
တောင်းကနဲ မောင်းတန်ကြီး အလယ် ထောင်ထောင်သွား
သော စရာမလိုးကြီးက နှင်းသွယ်၏ လှပဖြောင်းကားရှေ့
သော ပန်းဥရောင်စောက်ဖုတ်ကြီးကို အာမံမရ တိုးဝင်နေ သည်။

မင်းခိုင်က သူ့လီးကို အရင်းမှ ကိုင်၍ ဒစ်အထိ
ကြိုးပြင့် စောက်စေ့လေးကို ကော်နှိတ်လိုက်သည်။

"အ . . ဟာ . . အာ . . အား . . ဟင်း"

နှင်းသွယ်၏ ဖင်ကြီးကော့ပြီး ဟုန်းကနဲပြန်ကျသွား
သည်။ စောက်ပတ်နှုတ်ခြင်းက ပွထိ မွစိပြဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့သည်။

"ပြစ် . . ပြွတ် . ."

"ဟု . . အူ . အူ . . အား . ဝင် . . သွား . . ဝင်သွားပြီ . . "

"ဝင်ပြီလား ဟင် . . "

"ဝင်သွားပြီ . . အ . . ကျွတ် . . ကျွတ် . . ကျွတ်"

"ပြုတ် . . ခြစ် . . တစ် . တစ် . . ဘွတ် . . "

"ဟ . . အား . နာလိုက်တာ . . ထွယ်ဟင့်အင်း"

"ပြုတ် . . စွပ် . . စွပ် . . ဖွတ် . . "

"အ . အ . . အီ . . . အီး . အီး . . "

"ပလွတ် . . ပြုတ် . . "

မင်းခိုင်က သီးကိုဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

"အို . . ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် . . "

"ယိပ် ကြပ်နေလို့ နှင်းသွယ် . . အရမ်းနာလား"

"ရ . . ပါ . . တယ် . . တစ်ခါဝင်သွားပြီတဲ့"

"မင်းခိုင်ကြိတ်၍ ပြုံးလိုက်မိသည်။

နှမဲးနှင်ဖို့ ဘက်နှင်သို့ ပင် . . အရှေ့ကြိုးသည်။ စောက်ပတ်တဲ့ တကြိမ်ဝင်သွားပြီးမှတော့ လီးအရသာသိသွားပြီမလေ . . မောင်ကိုမောင့်ကိုတဲ့ ချစ်တယ်သိလား" ဆိုသော မံကောင်းသည့်လေသံဖြင့် ပြောလာကြလိမ့်မည်ကို ဆရာမင်းခိုင် နောက်ကျိုးသားဖြစ်သည်။

"လုပ်လေ . . "

"ခွင်းကို . . သနားလို"

"သွား . . ခုမှ . . ပွန်း . . "

"မောင်လို့မေါ်မှ သိုးယေမယ်"

"အာယ် . . ကြည့်စမ်း . . ညစ်ပတ်တယ်"

"မခေါ်ဘူးလား . . "

"ဟင့် အင်း ခစ် . . ခစ် . . ခစ် . . "

"မဒေါ်ရင်ဇန် . . "

"မောင်ကလဲကွာ မကောင်းဘူး . . "

"ဓကာင်မလေး ခံချင်နေပြီ . . "

"ကြည့် မဟုတ်က ဟုတ်က"

"မောင့်သီးကို စုပ်ပေးမလား ဟင်"

"အာ . . ဟင့် . . ရှုတယ် . . "

"သူ့တောက်ပတ်တော့ ယက်ပေးနေရပြီတော့"

"အ . . သူ့ခိုင်းလို့လဲ သူ့ဟာသူလုပ်ပြီ . . "

"တယ်လူနိုင်းလို့လဲ ဘူဟာ သူလုပ်ပြီ . . "

"ဒါဖြင့်လဲ နေ . . "

"မောင်နော်မောင် အနိုင်မကျင့်နဲ့ သိလား . . ဒို့

. . ဂိုပစ်လိုက်မှာ . . "

"ဒါဆို .. တစ်ခါပြီးအောင်လုပ်ပေးပြီးရင် စုပ်မယား.."

"ကဲ..ဂ.. အင်း. အင်း သိပ်အဆိုင်ကွဲတာပဲ"

ထမျှပ်မျှပ်တောက်ရွှန်းနေသော မျက်လုံးလေးများဖြင့် ချစ်စဖွယ် မျက်စောင်းလေးတိုးရင်း ဒူးနှစ်ဖက်ကို စေ့လိုက်ခွာလိုက်လုပ်နေသဖြင့် မင်းခိုင်က ငိုက်သားချပ်ချပ်ဖြင့် တဟဟအုပ်ကိုင်ကာ ထန်နေသော သူငယ်စဉ်အား စောက်ပတ်တဲ့ဒို့ ထိုးဖွင်းလိုက်သည်။

"ပြတ်.. ဘွတ်.. ဖွတ်.."

"အင်း.."

ပင်ပင်းစိတ်ဆိုးထည့်သိုက်ခြင်းမျှောင့် နှင်းဆွယ်မျှ "အင်း" ရှည်လေးညည်းကာ မင်းခိုင်၏ ရင်ပတ်ကို ဆီးမြှောတွန်းထားဖိလိုက်ရှာသည်။

"တအားဘ.. သူ့ဟာကြီးက သေးသေးကွေးကွေးလေးမဟုတ်ဘူး.. မောင်က အရမ်းဆိုးတာဘဲ ကွာ.."

"အစမှိပါ နှင်းရဲ့.. နောက်တော့ အဆင်ပြေသွားမှာပါ.."

"ဖြေးဖြေးလုပ်ကွာ.. နာတယ်"

"အင်း.. ပါကွယ်"

"ပြတ်.. စွပ်.. ပြဿ်.. စွပ်.."

"ဟင်း.. အား.. ကျွတ်.. ကျွတ်.. ကျွတ်.."

"နှင်းတွယ်"

"အင်း.."

"မောင်ကိုချစ်လားဟင်.."

"ပြတ်.. သွတ်.. ဖွတ်.. ပြတ်.. ဖွတ်"

"အင့်.. စာ.. အင့်.. အား.. အင့်.. ဖယ် နေစမ်းလို့သေးလို့လား.. မောင်ရယ်.. အင့်.. အင့် .. အင့်.."

"ဝိုတာပေါ့ချစ်ရယ်.. နှင်းဆီက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားအကြားမှာသေးတာပေါ့ကွယ်.."

"ပြတ်.. ပြတ်.. စွပ်.. ပြတ်.. တွပ်.."

"အင့်.. အင့်.. ချစ်ပါတယ်.. မောင်ရယ်.. သိဒ်.. သိဒ်.. ချစ်ရပါပြီကွယ်.."

"ပြတ်.. စွပ်.. ပြတ်.. စွပ်.."

"အ.. အင်း.. အ.. အ.."

xxxxx

ကုတင်စောင်းတွင် ခြေတွဲလောင်းချကာ ပေါင်နှစ်သွဲ့ကို ကားမြှောက်ထိုင်နေသော ဆရာမငယ်ခိုင်၏ လီးတန်ကြီးကို

နှင်းသွယ်သည် ကုတင်ပေါ်ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဦးတောက်ထိုင်လျက် အားရပါးရငိုကြွေးရှိ၍ စိုစွတ်နေသည်။ ဖွစ်ယောက်စလုံး အဝတ်အစားဟူသမျှ အာမမမရှိကြ။ နှင်းသွယ်၏ ယွေးဟုနေသော ဖင်ကြီးက တဝီးကားလျှက် အိမ်၌နေသည်။

ဆရာမင်းခိုင်က နှင်းသွယ်၏ လှပဖြူဝင်းသော နို့လေးနှစ်မွာကို ပွတ်သပ်လိုက် ညှစ်လိုက် ဆွဲယူလိုက်ဖြင့် ကစားလျှက်ရှိပြီး သူ၏ ခြေထောက်တဖက်မှ ခြေမဖြင့် နှင်းသွယ်၏ စောက်ပတ်လေးထဲသို့ထိုးသွင်းကလိပေးနေပြန်သည်။

နှင်းသွယ်က ခြေထောက်ကို ဖဝါးအဆိုင်ထားခြင်းမှာမဟုတ်ဘဲ ခြေဖျားလေးများထောက်၍ တင်ပါးကြီးကို မနေသာဖွဲ့နွဲ့ဖက်ဖြင့် တဝီးကားတိုင်းထားသဖြင့် သူမ၏ စောက်ပတ်ဝလေးကပြူပြူလေးရဲလို့နေသည်။

မင်းခိုင်၏ ခြေမက စောက်ပတ်ဝလေးတွင် မဝင်ထဲ ကလိပေးနေခြင်းကို အားမလို အားမရဖြင့် ဖင်ကြီးကို ကော့ပိုင်းလှည့်ကာ တဖင်းဖင်းဖြင့် လက်ကောက်ဝတ်နှိပ်ရန် တုတ်ခိုင်မကြွတ်သော လီးကြီးကိုဖြုံးပေးနေသည်။

"ဖြတ်.. ဖြစ်.. ပလပ်.. ထွန်း.. ဖြတ်.. အင်း.. တော်ပြီ.. မောင်ရယ်.. မောတယ်.. အ

နပ်တော့နော် . . "

"နောက် ပုံစံတာမျိုးနဲ့လိုးရအောင်နော် "

"မောင့်မယားလေးပါကွယ် . . မောင့်သဘောပါ"

"ဒါပြင့် ကြမ်းပြင်မှာ ဝမ်းလျားမှောက်လိုက်"

"ဘယ်လို ပုံစံလုပ်မှာလဲဟင် . "

"အိပ်လေ . . ပြီးတော့ မောင်လုပ်ပြမှာပေါ့"

နှင်းသွယ်က ရှက်ရွံ့ နှိမြန်းသောအပြုံးလေး 'တစ်ချက်ပြုံးကာ ကြမ်းပြင်၌ ဝမ်းလျားမှောက်အိပ်ပေးလိုက် သည်။ နှင်းသွယ် တစ်ယောက် သနားစဖွယ်ကောင်းသော ခလေးပေါ် တစ်ယောက်လို လက်မောင်းလေး အုံးပြီး အိပ်နေစဉ် မင်းခိုင်က သေးကျွဲသော နှင်းသွယ်၏ ခါးလေးကို နူးတောက်မိသည်ထိ ဆွဲထောင်ပစ်လိုက်ရာ ကြီးမားဖွံ့ထွားသမျှ အိစက်ပြုံဝင်းနေသော ဖင်ဆုံကြီးများက သူမနောက်တွင် နူးတောက်သားသောမင်းခိုင်၏ လီးကြီးတဲ့တဲ့ဖြင့် ဆွဲနှိုးရွယ် ပြီးသားဖြစ်သွားလေသည်။

လေးတက်ထောက်ပုံစံမျိုးနှင့် တူသော်လဲ ရှေ့လက်နှစ်ဖက်က ကြမ်းပြင်ပေါ် ခေါင်းအုံးအိပ်ထားသောကြောင့် ခါးကနွဖက်ပြီး ဖင်ကအနွမ်းကုန် ဖော်ပေးနေသည်။ အနှစ်သာရအရှိဆုံးပုံစံအနေအထားသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ဖင်ဖူးဆေးဆေးယောင်ပြီး မှုန်မှိုင်းကို ခပ်ကားကား ထောက်ထိုက်သေးရင်ကြောင့် လက်နှစ်လုံးနီးပါးမျှစီ ထူအောင်းသော စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းသားနှစ်ဖက်က စုကပ်လျက် တင်းမာနေစဉ်အခြေမှာပင် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကြီး ပြူးထွက်နေသည်။

စောစောကပင် တချီပြီးအောင် လိုးထားသဖြင့် စောက်ပတ်အလွှာရင်းကြောင်းလေးတစ်ခု ကပ်ညှိနေသော သုတ်ရည်ပြာပြာလေးမျိုးကို မြင်တွေ့နေရတဲ့ပင်ရှိသေးပေသည်။

မင်းနိုင်းက နှင်းသွယ်၏ စောက်ဖုတ်ကြီးကို အားရပါးရကြီးကိုင်တွယ်တိုးဆွဲရန် လီးကြီးကို ချိန်ရွယ်ထားလေသည်။ ပြီးတော့မှ သူမ၏ ဖင်သားကြီးဘေးတဖက် တစ်ချက်စီကို လက်နှစ်ဖက်ကဆွဲညှစ် ဆုတ်ကိုင်ပြီး သူ့လီးတန်ကြီးကို လိုးမှ သွင်းလိုက်ပေတော့ရာ . .

"အား . . အီး . . "

ဟူသော အသံနှင့်အတူ နှင်းသွယ်၏ ခေါင်းလေးမှာ မော့မှီ တက်သွားရလေသည်။

မင်းနိုင်ကလဲ အားပါးတရကို ဆောင့်မှီ လိုးသည်။ နှင်းသွယ်အလဲ ဖင်ဖွေးဖွေးကြီးကို စကောင့်ပြီး ဝိုင်းမှဝင်း၊ ကော့မှပြီး ဖင်ကြီးကို နောက်ပြန်ဆောင့်မှဝင်း။ အားပါး

တရုပင် အလိုးခံ၍နေသည်။

"ပြွတ်... ဖွတ်... စွတ်... စွပ်... ပြွတ်..."

"အင့်... အာ.. အာ.. အင့်.. အာ.."

ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ မိရင်းသွားသော နှင်းသွယ်၏ ကိုယ်လုံးလေးတုန်ခါသွားတိုင်း ကြင်းပြင်ပေါ်၌ မှုတ်ထားသော လက်မောင်းကို မှေးမှိတ်လျက် တစ်စောင်းလေးဖြစ်နေသော သူမ၏ မျက်နှာလေးမှာလည်း ရှဲ့လိုက်မဲ့လိုက် အံကြိတ်လိုက် တဲ့တွေးမြိုမျသိုက်ဖြင့် ဝေဒနာပေါင်းစုံ မျက်နှာလေးကို မြင်နေရလေသည်။

ဆရာမင်းခိုင်၏ တုတ်ခိုင်ကြီးမားသော လီးကြီးက နှင်းသွယ်၏ စောက်ပတ်လေးထဲသို့ ဝင်နှင့်အားမမျှမတ လိုးဝင်နေလေသည်။ သေချာကြည့်မည်ဆိုပါက နှင်းသွယ်၏ စောက်ပတ်လေးမှ ဒေသးလေးတွေမှာ တွက်ကျလျှက်ရှိပါလေတော့သည်။

xxxxx

(၂)

နှင်းသွယ်သည် သူမတို့နေထိုင်ရာ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး၏အောက်တပ်သို့ အိမ်ရှေ့တံခါးမှဝင်လိုက်လျှင်ပင် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းချိလာသော မိုးမိုးကို လှမ်း၍ တွေ့လိုက်

ရာဇည်။

သည်မိန်းမအဆိုသည်ကို ဘာကြောင့်တက်ရာ လဲဟူသော အဖြေကိုမူ ဖေါ်ပြမထားသော်လည်း ရှင်တော်ဘုရား ကိန်းအောင်းရှိသောကြောင့် ဖြစ်ရမည်။ ဘုရားတည်ပူဇော်ခြင်းမှာ ပဓာန ဖြစ်သော်လည်း ဦးကျော်သင်းကဲ့သို့ ဒေါ်မနုသည်ဖြစ်မိသည်။

နွားသွယ်၏ ပိန်ဆံ ဆုံးသည်မှာ (၆)နှစ် (၇)နှစ် လောက်ကိုပြုဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် နွားသွယ်တို့မှာ ဖခေါတစ်ခု သမီးတစ်ခုဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ဆယ်တွင်းက သူမတို့ သားအမိ၏ ဘိုးဝန်းမှာ သာရှိသည်။ သူက ဘာတက်လုပ်စရာရှိလို့လဲဟုလဲ နွားသွယ် စဉ်းစားမိသည်။ အိမ်ရှေ့မှာ မစင်၏ ကားကားရယ်သားတော့ ဒုအဆိုသည်မှာ မစင်ဦးကျော်သင်ဖို့ ရှိမည်ကိုသောချာသည်။

ခု သူမကိုတွေ့တော့ မိုးမိုးက တခုက်ပြု၍ ပြုံပြီး အိမ်ဆောက်အဖာသာကိုသို့ ဝင်သွားသည်။

မိုးမိုးသူမတို့အိမ်ကို ဆောက်လာသည်မှာ တစ်နှစ်ပင်ရှိပြီဖြစ်သည်။ ဖေဖေမပြောတော့ မိုးမိုးက ထူထပ်သူငယ်ချင်း၏ သမီးဖြစ်ပြီး မိဘများမရှိတော့၍ ဦးကို ရာဇဝင်ဆောင်ထားသည်ဟုဆိုသည်။ မိုးမိုးကတော့ ရတဲ့ဦးဖြစ်ပြီး အိမ်ထောင်ဖက် ဖစေဦးကျော်သင်၏ ဘရုန်းလေးများကို

ဦးဇင်းရှင်လုပ်ပေးရတယ်။ အလုပ်ခန့်ကတော့ အောက်ထပ်တွင်ရှိသည်။ ပြီးတော့ ညဘက်မှလုပ်ရတာဖြစ်သည်။ ကျန်တဲ့အချိန်မိုးမိုးကသဘင်လုပ်မှ မရှိ။ မိုးမိုးကအတွက်နေ့ကတော့ ဒီအိမ်မှာအလုပ်သမား ပေါ့အေးခင်နှင့် ဝူးမော်၊ ဂူမဖေးတို့နေသော တိုက်ကြီးဘေးရှိ အိမ်လေးတွင်နေရာချထားသည်။

ထိုအိမ်လေးကနှစ်ခန်းတွဲဖြစ်ကာ တစ်ခန်းက ခေါ်ဆောင်တိုက်ဝင်ရိုက တစ်ခန်း၊ မိုးမိုးက တစ်ခန်းဖြစ်သည်။ မိုးမိုးက အသက် (၂၃) နှစ်လောက်ရှိပြီ ဖြစ်ပြီး လှပအကာတော့ နှင်းသွယ်ထက်တော့ သာနိုင်သည်။ ဒါကြောင့်လဲ နှင်းသွယ်က ကြွှမ်မရာဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

အဲဒီးဆုံးကတော့ မနေ့က နှင်းသွယ် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ည၉နာရီတွင် တယ်အိမ်ရှိနှင်ကရောက်နေမှန်းမသိသော ဆရာမင်းခိုင်နှင့် ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ သည်အိမ်ကို ဒါမြင်ရဲ့ ဝင်လာကတည်းကစ၍ ဆရာမင်းခိုင်နှင့် မိုးမိုးတို့ ရင်းနှီးတာက မဆန်းပေ။ ဒါပေမဲ့ နှင်းသွယ်ကိုတော့ ဆရာမင်းခိုင်တွင် နှစ်ခုထင်သောအချက်ကြောင့် ဦးနှောက်ကလက်ကာ နှင်းသွယ်ထည့် မပြောနှင့်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ တခါမကတော့ . . နဂိုကမင်းခိုင်တွင် လိုမ်

ရှိကောင်းရှိနေမယ်မှာလည်း နှုတ်ခွေးကား မင်းဦးဆီကို သူမပို့ဆိုသော တစ်ဦးတည်းပို့ပို့ သတောထားနေသည်။ မိုးမိုးနှင့် ရုပ်ရှင်အောမောမေးအလွှာလိုက်ရောဘဲ ဖုံးလွှမ်းမှုက ဖိတ်ခဲ့ထွင် မိုးမိုးအားပါ အစေတော်ပင် မခံကြမည်ဟု ပြောခဲ့ရလေတော့သည်။

xxxxx

(၃)

အခန်းကြီးထွေးတင်းမောအောင် ဟောင်းနေသော ဦးမောက်သင်္ဘောပိုင်ကြီးကို ပြုပြင်နေသည်မှာ ပြီးပြီးခါး လက်ချောင်းလေးငွေ့ကာ နောင်ကိုင်းထားကာ ရှေ့တိုးနောက်ဆင် ဖြင့်လုပ်ဖေးနေသည်။

ဦးမောက်သင်္ဘောက ကုတင်ဟောင်းကြီးပြင်ထွင် ထိုင်နေသော ပိုးပိုးမှာ ပုဆိုးနှစ်ထပ်ကို ခေါက်ကိုင်ကျိုထားသည်။ အားနေတာ့ မိုးမိုးက လိပ်ကြီးကို လျှောပေးနဲ့ ထိုးယက်ပိုက်ဆာက လိပ်ကြီးတစ်ခေါင်းလုံးကို စုပ်လိုက်တော့သည်။ လက်မှကြီးကြီးကြီးကြီးကို လက်ဝါးကြီးက သိပ်တင်ပြီး ကျုံ့ ကိုတာ ဟက်တာ ငါးဖားရှင်းကို ထိန်းကိုင်ထားကာ ခေါင်းကို ရှေ့တိုးနောက်ဆင်လုပ်၍ ဖြည်းစုပ်ပေးနေသည်။

"ပြတ်ကဲ့ ပြတ်ကဲ့ ပြတ်ကဲ့ ပြတ်ကဲ့"

"အား . . အား . ဦး . . အင်း . . အင်း . . "

မိုးမိုးက မျက်လုံးလေး လှုပ်ကြည့်လိုက်ပြီးကျော်သစ်ဇော်၏ လီးကိုစုပ်လိုက်ဖြင့် လုပ်နေသည်။ သူမ၏ ပါးစေ့တွေကယောင်းမှိန်နေသည်။ မိုးမိုးက ခေါင်းကြွားအောင် အားပါးတရစုပ်လေးပြီးတော့မှ လီးတန်ကြီးကို ပါးစပ်မှ ချွတ်ကာ ကုတင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ကုတင်ပေါ်တွင် ခပ်ပြုံးပြုံးလေးပက်လက်လှန်နေသော မိုးမိုးဇော်၊ အနုးညှိုးကျော်သင်ကဲ့ကြီးကဲ့ မသွားသေးဘဲ သူမ၏ လတ်လတ်လတ်လတ် အလှကိုအာရုံသာခံ၍ ကြည့်နေသည်။ အရပ်အမောင်း ဒဏ်ရှိုးအားနှင့် လိုက်ဖက်သော မိုးမိုးဇော်၏ တင်းအားရင်းသားတို့ဝန်းကြွယ်မှုကို ချီတုံချတုံဖြစ်၍ နေသည်။ သူမ၏ ဖို့ဝိုးခေါင်းခေါင်းလေးကလည်း တင်းထောင်နေကြသည်။

ကြိုက်ပြီးသားနေသော အောက်ပုတ်ခံကြီးက အရည်ထွေ တယက်တက်ကိုတွတ်၍ နေသည်။ အောက်ပတ်သူတော်မ၏ ခပ်ထူထူနှုတ်ခမ်းကြားမှ ဖိခံနေသော အောက်စွယ်လေးက ပြူ၍ထွက်နေသည်။

ဦးကျော်သင်းသည် ကုတင်အောင်းတွင် ထိုင်လျက်မှ ကုတင်ပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မိုးမိုး၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ကုတင်ပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြန့်ပြီးအောက် ခွဲလျှက်

ထိုကဲ့သို့ သူမတို့ခြေနှစ်ချောင်းကို ကုတင်အောက်သို့ ဆွဲ၍ အလိုက်တော့ရာ မိုးမိုး၏ ဖင်သားကြီးများသည် ကုတင်စောင်းတွင် တင်ကာ စောကိုဖတိကြီးက ဓားကြွမိုးမောတို့၍ တက်လာသည်။

ဦးကျော်သင်းသည် စောစောက မိုးမိုးထိုင်ခဲ့သလို ကုတင်အောက်ကြမ်းပြင်တွင် ဒူးထောက်ထိုင်၍လိုက်ပြီး သူမ၏ ခြေသောက်နှစ်ဖက်ကို ပုခုံးတဖက်တချက်စီသို့ ဆွဲ၍ ထင်းယိုကဲ့သို့ သူ၏ မျက်စိဝါကို ငုံ့လိုက်ကာ နှာခေါင်းဖျန်ဖျန်ကြီးဖြင့် သူမ၏ စောကိုစေ့လေးကို ခေါင်းကြီးခါရမ်းပြီး တယ်ပြန်ညာပြန် မွှတ်သပ်ကယိလိုက်တော့ရာ မိုးမိုး၏ တင်သားကြီးများက ခွက်၍ ကြွဝင်သွားပြီး ခါးလေးက တွေ့တက်သွားသည်။ သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးက တယ်ညာ လူးလှိမ့်ပြီး တဆတ်ဆတ်တုန်၍ သွားရှာသည်။

လူးလိုက် လှိမ့်လိုက်ဖြစ်သွားသော မိုးမိုး၏ ခေါင်းသည် ခုံးခုံး ဖေါင်းဖေါင်းလေးက ဦးကျော်သင်း၏ ပါးစပ်နှင့် ထိထိမိမိကြီး ပွတ်သပ်မိတော့သည်။ ထိုအခါတွင် စောက်ပတ်နှစ်ခြမ်းကို မစ္စတာကြီး လျှာကို စုပ်ဆွဲနေပြီး စောက်ပတ်အကွဲကြောင်းထစ်လျှောက် အထက်အောက် ပွတ်သပ်လေးပြန်တော့ရာ မိုးမိုးသည် တဆတ်ဆတ်တုန်၍ နေရရှာလေသည်။

"ပြတ်.. ပလပ်.. ခွတ်.. ပြတ်.."

"အာ.. အာမလေး.. အိုး.. အိုး.. ကျွတ်.. ကျွတ်.. ကျွတ်.."

ဦးကျော်သစ်က အဆက်မပြတ်ယက်၍ နေသည်။ မိုးမိုး၏ စောက်ခေါင်းပေါက်ထဲသို့လည်း လျှာကို ထိုးသွင်းပြီး မနားတမ်းကလိသည်။

"ထိုး.. ထိုးပါတော့ အာကိုကြိုးရယ်.. မခံနိုင်တော့ဘူး.."

အသံလေးက တိုးတိုးလေးပင် ဖြစ်သည်။ မိုးမိုးခမျာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီး မျက်ရည်လေး တွေဝိုင်း၍နေရှာသည်။ သူမ၏ ပါးစပ်လေးက ဟလိုက် စေ့လိုက်ဖြစ်နေလေသည်။ မိုးမိုးတစ်ယောက် အတော်ပင် ခံစား၍နေရသည်။ ဦးကျော်သစ်က သူမ၏ စောက်ခေါင်း ထဲသို့လျှာကို ထိုးသွင်းပြီး ဒလစပ်မွှေနှောက်နေသည်။ ပြီး သည့်နှင့် စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကြားမှ သူမ၏ စောက် စေ့လေးကို စုပ်ယူလိုက်သောအခါတွင်တော့ မိုးမိုး၏ စောက် ပတ်တစ်ဖျ သုတ်ရည်များ ပွက်ကနဲ ပြစ်ကနဲ အထွေးလိုက် အထွေးလိုက် ထွက်ကျလာပါလေတော့သည်။

ဦးကျော်သစ်က မိုးမိုး၏ သုတ်ရည်များကို လျှာဖြင့်

သိမ်းယူသည်။ ဦးကျော် သုတ်ရေထွေပေကျံနေသော လျှာကြီးဖြင့် စောက်ဖုတ် တပြင်လုံးကို ဖင်ကြားမှစ၍ စောက်မွေးလေးတွေထိ မြင်းကန် ယက်၍ တင်လိုက်သည်။

"အား -- အမလေး - အကိုကြီးရယ် - "

မိုးမိုးခမျာ ကုတင်ပေါ်က အိပ်ယာခင်းကို အားကိုးတကြီးဆုတ်ကိုင်ခွကွယ်၍ ဘာမှမတတ်နိုင်ရှာတော့ပေ။ ဒီထဲမှာ ဦးကျော်သင်က သူ၏ ပုံမံုတဖက်တချက်လွှင့်ရှိသော မိုးမိုး၏ ခြေထောက်ဖွေးဖွေးလှလှကို ကုတင်စောင်းသို့ တွဲလောင်းပြန်၍ ချပေးလိုက်တော့သည်။

"အကိုကြီးက အရှင်းအားသန်တာကတဲ့ မိုးမိုးဖြင့် ဘယ်လိုမှမသွားမှန်းတောင် မသိဘူး။ သတိကို လစ်သွားတာတဲ့" မိုးမိုးက မျက်စောင်းလှလှလေးဖြင့် ခြေနှပ်ကေနှုးတင်သလို ကြည့်ရင်း မောလိုက်နေသော အသံလေးဖြင့် ပြောလိုက်ရသည်။

ဦးကျော်သင်က မတ်တောင်နေသော သူ၏လီးကြီးကို တချက်နှစ်ချက် ဂွင်းတိုက်ပေးလိုက်သည်။ မိုးမိုး၏ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးများသည် နီရဲပြွတ်သိပ်နေသော လီးကြီးကို အံ့အားသင့်စွာလေးဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်းက လက်ညှိုးထိပ်လေးဖြင့် လီးဒစ်ကြီးကို ပွတ်သပ်၍ ကြည့်နေရှာသည်။

"လုပ်တော့ကွယ် မြန်မြန် .. သာကြည့်နေတာလဲ တော်ကြာ နှင်းသွယ် ပြန်လာတော့မှာ မနေ့ကတုံးကလဲ အဖေ့ထပ်ကဆင်းသွားတာ နှင်းသွယ်နဲ့ တိုးနေသေးတယ်"

"ဦးဦး ဆေက်ဟုတ်လေးက ဖြူဝင်းပြီး ချစ်စရာလေး"

"ကဲပါ လိုးပါတော့ အကိုကြီးရယ် .. သိပ်စကားများတာဘဲ"

မင်းကြွေနပ်တော့သလိုဖြင့် ဖြေသိုက်လောမှ ဦးဇော်သင်းက သူ့ဆီးကြီးကို စောက်ပတ်ဝသို့ တွေ့ကာ သွင်းလိုက်သည်။

"အာ .." ဆိုသော မြည်သံလေးနှင့်အတူ မိုးမိုး၏ မျက်လုံးလေးများသည် မှေးစင်းမှိ ကျသွားသည်။

"ဖွတ်.. စွပ်.." ထပ်သွင်းပြီး ပြန်ထုတ်သည်။

"ဘွတ်.. ဖွတ်.. စွပ်.." နှစ်ဖက်ဆက်တိုက်လေး ဇိသွင်းပြီးမှ ပြန်ထုတ်သည်။

"ပြွတ်.. ပြွတ်.. ပြွတ်.. စွပ်.." သုံးချက်လောက် ဆောင့်ပြီးတော့မှ ပြန်၍ ထုတ်လိုက်သည်။

"အင်း .. ဟင်း .. အကိုကြီးရယ် .. ကောင်းလိုက်တာ နော် .. ဟင်း .. ဟင်း .."

မိုးမိုး၏လက်နှစ်ဖက်က ဦးကျော်သင်း၏ ခါးကို စုံ

လှမ်းလိုက်သည်။ ဦးကျော်သင်၏ လက်ကြိုးများက နှစ်ကြိမ်
နှစ်လုံးကို ချက်ချင်းပင်လေး ဆုတ်ခွဲ၍ပေးသည်။ နီဖွေးရှင်းလော်
နေသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေကိုလဲလှမ်းပြီး စုပ်ယူလိုက်ပြန်
သည်။ ဦးကျော်သင်က အားပါးတရ အော်၍လိုးနေသည်။

မိုးမိုးက ကုတင်စောင်းမှာ ခြေထောက်ချထားရ
သည်ကို အားမရတော့ဘဲ သူမ၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို
မြှောက်ဆိုက်ကာ ဦးကျော်သင်၏ ပုခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်သို့ တ
ဖက်တချက်စီ တင်၍ပေးလိုက်သည်။

မိုးမိုး၏ စောက်ဖုတ်ကြိုးက ပြူး၍တွက်လာသည်။
ဦးကျော်သင်ကလဲ သူ၏ ဆောင့်ချက်များကို တချက်မှ
မလျော့ အသက် (၄၀)ဆိုတာ သန်တုံး မြိန်တုံးဖြစ်သည်။
မိုးမိုး၏ စောက်ဖုတ်ကြိုး တစ်ခုလုံးမှာလည်း စောက်ရည်များ
ရွဲနစ်၍ ဒနုပြိုဖြစ်သည်။

"ပြွတ်... ဖွပ်... ပြွတ်... ပြွတ်... စွပ်"

"အာ.. အား.. မ.. ရပ်.. အဲ.. မရပ်
နဲ့တော့.. အမေလေး.. အကိုကြီးရယ်.. အ.. ဟင်း
.. ဟင်း.. အမေလေး.. တော့.. အား.."

ဦးကျော်သင်၏ ဆောင့်ချက်များကို လျော့၍ လည့်၍
ခံနေရင်းက မိုးမိုး၏ မျက်နှာလေးမှာ ရှုံ့မဲ့၍သွားရပြီး

သူမသည် ကကိုယ်လုံး ကော့ပျံ၍ တက်သွားရင်းတော့သည်။

"ပြွတ်.. ဖွတ်.. စွပ်.. ဘွတ်.."

"အား.. အီး.. ဟင်း.."

ဦးကျော်သင်၏ ကိုယ်လုံးကြီးသည်လည်း တောင့်တင်းခြင်းသွားရာမှ အားရပါးရ တချက်မျှ ဆောင့်လိုက်ပြီး မိုးမိုး၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ မှောက်၍ ကျသွားပါလေတော့သည်။

xxxxx

ဦးကျော်သင်နှင့်သမီးဖြစ်သူ နှင်းသွယ်တို့ ခုတလော မကြာခဏ တိုးတိုးတိတ်တိတ်စကားများကြသည်ဟု ဒေါ်အေး ခင်က ပြန်ပြောပြသောအခါ မိုးမိုးတစ်ယောက် အတော်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ မိမိအတွက်နှင့် ပတ်သက်၍ ပြဿနာမဖြစ်စေချင်.. မိဘးစုအတွင်း စိတ်ဝမ်းတွေ မကွဲစေချင်ပေ။

"အလကားပါ မိုးမိုးရယ်.. နှင်းသွယ်က အကိုကြီးကို အပြစ်မြင်နေတာပါ.. ဟိုကောင် ဆရာမင်းခိုင်နဲ့တာတွေ့ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ အကိုကြီးက သိတော့ သူ့ကို ဆင်ခြင်ဖို့ ချောင်ဖို့ ပြောတာပါ.."

"ဆရာမင်းခိုင်နဲ့ ဟုတ်ရဲ့လား.. အကိုကြီးရယ်"

"ဟား . . ဟား . . မိုးမိုးက မင်းခိုင်ကို အထင်ကြီး နေတာကိုး . . အင်း အကိုကြီးတို့ လုပ်နိုင်တာကတော့ တစ်မှန်ရှိတယ် . . အဲဒါကတော့ . . . .

xxxxx

(၄)

"ဆရာကို ပြောရမှာ အားတော့နာတယ် အဟင်း"

"ပြောပါ မိုးမိုး ဆရာ့သဘောနဲ့ဝင်ရင် ကူညီရမှာပေါ့"

မိုးမိုးအိုးတော်သာ ကောင်မလေး မလာစဖူး မင်းခိုင် အိမ်ကိုရောက်လာသည်။ ပြီးတော့လဲ မပြောစဖူး စကားတွေ ကိုလဲ ပြောချနေသည်။ မင်းခိုင်နှင့်က နည်းနည်းကဲတွင် ထိုစဉ်ကျ ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ မင်းခိုင်၏ ဇနီး နိုဝင်း အပြင်သို့ထွက်နေသောကြောင့်လဲ တစ်အိမ်လုံးတွင် မင်းခိုင် တစ်ယောက်ထဲသာ ရှိနေရသည်။

မိုးမိုးက သူမ၏ မျက်နှာလေးကို ကလေးဆန်ဆန် လေးနဲ့ မဲ့ပြလိုက်ရင်း . .

"ဦးဦးနဲ့ အန်ကယ် ဦးကျော်သင်တို့နဲ့ ပြဿနာတက် တယ် ဆရာ"

"ဟင် . . "

"အဲဒါဦးမိုး သူတို့အိမ်မှာ မနေတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်

လိုက်တယ်"

"အင်းပေါ့ . . "

မြို့မိုးကစကားကို အဆက်မပြတ် ပြောနေရင်းမှ မင်း ခိုင်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်သလိုမျိုး ကြည့်လိုက်သည်။ မင်း ခိုင်က မိုးမိုး၏ စကားကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်၍ နေသည်။

မြို့မိုးက သရောနီယာကြိုးလေးကို ပုခုံးမှ ဆွဲတင်းရင်း အမှတ်တမဲ့ဟန်ဖြင့် သူမ၏နို့ကြီးတစ်ဖက်ကို လက်ဝါးလေး ဖြင့် ပင့်ကိုင်ကြိုး ဘယာစီယာ ချောင်သဖြင့် နေရာချသလို လုပ်လိုက်သည်။ ဘူမ၏ ပေါင်နှစ်လုံးကိုလဲ မဆိမသာလေး ကားလျှက် အိုးခုံ မောက်မောက်လေးဖောက်ကို ယားယံ နေသည့်ဟန်ဖြင့် နှိုက်၍ မကြာခဏ ကုတ်သလို ဖဲ့သလိုလုပ် နေသည်။ အရာရာကို အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ဟန်ဖြင့် ပြုလုပ်နေ ခြင်းဖြစ်သည်။

"အခုတော့ မိုးမိုးခြေသလုံး အိမ်တိုင်ဖြစ်နေရပြီ . . ဆရာ . . "

"အင်းဆလာတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်မှ နားလည် မှုမရှိတာ"

"အဲဒါ ဝမိုးမိုး လားရှိုးကိုပြန်တော့မလို့ ဆရာ . . "

"ဟဲ့ .. လေးဦးမှာ ဆွေမြီးကိုက်ပဲလေး ."

"မိုးမိုးရဲ့ဒဏ်ခြင်း ထိမ်းကွဲတာမျိုးဆောက်ရှိတာယ်"

"အော် .. ဒေး .. ဒီလောက် ဆရာက သတ္တုလို ရှာလဲ .. ကဲ"

"ဟို ဆွေကြီးအကောင်အထည်ရှိနေတယ် ဆရာ .. ဒီအတွက် ဆရာကို မိုးမိုးဘာဘဲလုပ်ပေးရမလဲ .."

"အို .. မဟုတ်တာ .. မိုးမိုးရယ် .. ဆွေကာယ်ယ် ဆယက် .."

"ငါးသေးပါဆရာ .."

"ငါးသေးသား .. ဟုတ်လား"

"ဒီလိုပါ ဒီကပါတဲ့အတွက်နဲ့ မိုးမိုးဘဝရုပ်ပျက်မှာပါ ဆရာ .. မိုးမိုး ကို အဆင်မသင့်နဲ့နော် မိုးမိုးခန္ဓာကိုယ်ကိုတဲ့ ရန်းစရာရှိခဲ့တယ်ဆိုတာယ် ဆရာ .."

"ဟာ . ဘယ်နဲ့ မဟုတ်တာ .."

"ကျေးဇူးပါဆရာရယ် .. နော် .."

မျက်ရည်ဝဲဝဲဖြင့် နှစ်ကြောကြဲစွာဖြင့် ထိုင်ရာမှထကာ မင်းခိုင်၏ ရင်ခွင်တွင် ထိုးချလိုက်ပြီး မင်းခိုင်၏ ပေါင်ပေါ်သို့ မျက်နှာအပေးမတော်ကာတဖြည်းဖြည်း ရှက်ငိုစပြုလာ၏။

မိုးမိုး၏ ပြုံးစေးသွယ်လျသော လက်လေးများက

မင်းခိုင်၏ ပါဝင်ရင်းနှီး မတိမ်းတာ ရွေးလှူး ဆုတ်နယ်
လာကြသည်။ မင်းခိုင် အာဆေါင်စွာ ပူပန်သည်။ ပါဝင်ကို
အလှူးလိုက် ပွတ်သပ် ဆုတ်နယ်နေခြင်းက ရင်တွေ
တထိတ်ထိတ် တုန်လှုပ်စေသည်။

ယောက်ျားဆိုသည်ကား ပါဝင်ရင်းကို အကိုင်ခံသော
သတ္တဝါမဟုတ်။ အလှူးသဖြင့် ဘုမာ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကိုတာ ရင်း
စရာကျန်ပါတော့သည်ကုန် ပွင့်လင်းစွာ ပြောလာသော မိန်းမ
ချောလေး၏ အဆုတ်အနယ် အပွတ်အသပ်သည် အဓိပ္ပါယ်
ထွေကာထင်ရှားမြင်နေခဲ့ပြီ။ မင်းခိုင်အနေရခက်နေသည်။

"မို့ . . မိုးမိုးကို သနားပါဆရာ ဟော် . . "

ပါးစပ်က တဘွတ်တွတ်ပြောရင်း မိုးမိုး၏ မျက်နှာ
လေးက မင်းခိုင်၏လီးတန်ကြီး တဲ့တဲ့အပါ ဘိုဖမှောက်၍
ငိုပြနေသည်။ မင်းခိုင် မိုးမိုး၏ ပုခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုတ်ကိုင်
ကာ သူမကို ခွဲ၍ ထူလိုက်သည်။ မိုးမိုး၏ ခါးလေးက စင်္ကေ
သယ်ပြီး အင်းကျီလေးက ခါးတွင် လက်နှစ်လုံးလောက် ဟ
သွားကာ တိုက်သားဝင်းဝင်းလေးက လက်နှစ်လုံးစာ ထွက်
ပေါ်လာသည်။ ဝတ်ဆားသောအင်းကျီဖောက်မှ တွန်းထိုး
ဖွင့်ကန်နေသော နို့ကြီးနှစ်လုံးက ပို့ဆောက်ထင်းအိ၍နေ
သည်။ ကားစွင့်သော တင်ပါးကြီးနှစ်လုံးက ထတီလေး

အောက်မှ ငုံးမရဲ့ ဖီးမရဲ့ ကြွေးကြွေးကြိုသံ ပေါ်လွင်ထွက်ပေါ်လာသည်။

မိုးမိုးက မတ်တပ်ရပ်လျက်လေးဖြစ်ထပြီး ထူမော်ရဲ့ ရွှေကုလားတိုင်ပေါ်တွင် တိုင်းမှောသော မင်းခိုင်၏ ပုံရိပ်နှစ်ဖက်ပေါ် သို့ ထေမော်လယ်သည်။ ထိုအခါ ကြိုးမားအိတ်ဆောင်သူ မိုးကြိုးနှစ်ယုံးက မင်းခိုင်၏ မျက်နှာစွဲကို လက်ဝဲယုံးယုံးခန့်သာ လိုတော့သည်။ မိုးမှိုင်းမှောကြားမှ မှိုဒီသော ရင်ခွေ့ရုံးလေးတစ်ခုကို မင်းခိုင် ရှုံ့ရှိုက်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

မင်းခိုင်၏ မျှော်မှန်း ဆုတောင်းသည်။ ရင်တွေ့ပူလောင်သည်။ မင်းခိုင် ရွှေဖားဆွဲတွန်းလာသည်။ တံခွန်တိုင်ကို မှီ ခွလိုက်ရင်း အသက်ရှူလုံးပြတ်လာသည်။

"ဘာများ ဘာမှန်းလဲသားဟဲ့ . . မိုးမိုး"

"မိုးမိုး ဘာရှေ့ကို ကြည့်ပြီးပြုံးသေးပါ"

နှစ်ယောက်သားရဲ့ ထားများက တိုးဝှေ့ကြသည်။ တံခိုက်လိုက်အမာရေးကြပြန်သည်။ အသက်ရှူသံလေများက ပြင်းထန်၍လာသည်။ မိုးမိုး၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးသည် မင်းခိုင်၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် တအိအိပြုလဲသွင်ဆောက်သည်။ မင်းခိုင် စိတ်ကို ဖျော့ခနဲလိုက်သည်။

မိုးမိုး၏ နှုတ်ခမ်း ဒိအိအိလေးလေးကို ဘုန်းတော်မြတ်ကြီးများပြင့် စုံမက်သည်။ မိုးမိုးကလဲ ပြန်လှုံ့ကာ စုပ်

နှမ်းပေးသည်။ အပြန်အလှန် အသိနှိုက်ကြာအောင် စုံမှန်း နေမိကြသည်။

မင်းခိုင်၏လိုးကြိုးမှာ ပေါပေါတင်တင်ကြီး ပုခုံး ထွင်းမှ ထေးထေးသည်ကို မိုးမိုးတွေ့နေရသည်။ မိုးမိုး၏ စောက်ပတ်လေးထဲမှ စိမ့်ကနဲ ဒိမ့်ကနဲ ယိုဆင်းလာသော အရည်ကြည်လေးများက ပေါင်အတိုင်းစီးဆင်းလာသည်။

"အမေ့ကိုယ်ဝန်းရေအောင် . . ဆရာရယ်"

မိုးမိုးက မျက်နှုပ်ပိုင်းပိုင်းလေးဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ရင်း ရယ်ပြလိုက်လေသော မင်းခိုင်က စကားမပြောဘဲ မိုးမိုး၏ ပုခုံးလေးကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဖက်ကာ အနမ်းတဲ့ သို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

တစ်ဖြိမ်လုံးငြိမ် သက်တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မိုးမိုး ကုတင်ပေါ်ထွင် တင်ပါးလွှဲလေးထိုင်ချလိုက်သည်။ မင်းခိုင် ကို မျက်နှုပ်လေးစွာကြည့်ရင်း ခေါင်းလေးငုံ့လိုက်ကာ သူမ၏ အင်္ကျီကြိုးကြယ်သီးများကို ဖြုတ်နေသည်။

မိုးမိုးအား ငေးရင်း ကြည့်နေစေသော မင်းခိုင်၏ ပုခုံး ထွင်းမှ ဆိုထွက်ကာ ဆတ်နေသော လိုးကြိုးက မိုးမိုးအား လိုးချင်စေပြဖြစ်ကြောင်း ဆန္ဒပြကာ ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

မိုးမိုးသည် သူမ၏ ဒုတိယ အင်္ကျီလေးကို ဆွဲချွတ်

ပစ်လိုက်သည်။ ဘရာစီယာလေးသား ကျန်ခဲ့သော ဦးဦး၏ ခန္ဓာကိုယ် အပေါ်ပိုင်းအလွှာမှာ ရင်ခုံမောဘွယ် တင်းရင်းပြန့်ကားလှသည်။ လုံးဝန်းသော ပုစိုးသားမွေးမွေးလေးများက ဘရာစီယာကြိုးလေးဖောက်မှ တစ်ပြီး ခဲ့ထနေသည်။ ဝင်းခိန်နေသော ဦးအုံကြီးများမှာလဲ ဘရာစီယာ၏ အထက်ပိုင်းမှ လှုံ့ဆျော်ထွက်နေသည်။ ရင်ညွှန့်လေးက မွေးမွေးလေး အုနေသည်။ ဘေးသို့ကားထွက်နေသော ဦးအုံသားများက တစ်ဆုစ်ကာ ရှုန်းထွက်နေသည်။ မိုးမိုး ဘရာစီယာလေးကို ဂရုမှုမဲ့ကိုင်လေးများကို ဖြုတ်ပြီး မြွေးညှင်းစွာ ခွာချလိုက်သည်။

ပြောရလျှင် မင်းခိုင်သည် မိန်းမဆိုရင် ငြိုးရောဆို သည်ဟူမဟုတ်။ (၁၈)နှစ်ဝန်းကျင်လေးတွေတဲ့က ဓာတ်မွေး မီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင် အနုစားလေးတွေကိုသာ အဝိုင်းကြဲခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု ဦးဦးမှာ အသားတိုက်ကွန်း သော အဖြူအစားထဲကဒဂင်္ဂမဟူ လုံးဝမဟူ စေတနာပါသော အပြုံးယဲ့ယဲ့လေးဖြင့် ဖိတ်ခေါ်နေဟန် မျက်နှာလေးက အရှစ်၏ အနွေးအသက်လေးတွေပါနေသည်ဟု မင်းခိုင်တင်သည်။

နို့ကြီးနှစ်လုံးက ဝင်းလက်ဖြူဖွေးစွာ ထွက်လာသည်။ ဂီသီးခေါင်းလေးများက နီနီလေးဖြစ်ကာ မာကျစ်မတ်တောင်

နေသည်။ ကိုင်ရက်စရာမရှိသော နွေလေးများအနီးသို့ မင်းခိုင်ဘယ်သို့ရောက်သွားမိသည်မမှတ်မိ . . ။

"အာ . . ဆရာ . . အင်း . . ဟင်း . . "

မင်းခိုင် နွေသီးခေါင်းလေးကို စုပ်ယူလိုက်သည်နှင့် မိုးမိုး၏ လက်တစ်ဖက်က နို့ကို ပင့်တင်ကာ ကိုင်ပေးလာပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က မင်းခိုင်၏ ခေါင်းကို အုပ်ကိုင် ဆွဲယူလိုက်သည်။

တင်ပါးဒေါ့ဝ်ကာ ကုတင်စောင်းဝယ် နောက်သို့ ကော့ပစ်သွားပြီး ရင်လေးခိုကာခလေးတစ်ယောက်ကို နို့တိုက်သည့်နယ် ငုံ့ကြည့်ရင်း မျက်လုံးလေးများစင်းကျသွားကာ ပါးစပ်မှ တဟင်းဟင်းညီးတွားနေသည်။ မင်းခိုင်က ပါးစပ်မှ နို့ကို စို့ပေးနေသကဲ့သို့ လက်တဖက်ကလဲ ထိတ်တဲ့သို့ သွင်းကာ ဆိုက်နေသည်။

"အ . . အ . . အိုး . . ကျွတ် . . ကျွတ် . . အင်း . . ဟင်း . . ဟင်း . . "

စောက်ဖုတ်လေးသည် နူးညံ့လွန်းပြီး မွတ်ညက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုမှ အတက်တွင် ကြမ်းရှရှ အမွှေးတုံးလေးကိုစမ်းမိပြန်သည်။ မိုးမိုး၏ ပေါင်ကြားနှစ်လုံးဘေးထိုး ကားတွက်သွားသည်။ သူမ၏ လက်လေး တစ်ဖက်

က စောက်ဖုတ်ကို ကိုင်နေသော မင်းခိုင်၏ လက်ဝါးလက်မဖျား
ကြီးကို တင်းတင်းဆုတ်ကိုင်ဖိုက်သည်။ တွန်းပယ်ခြင်း
မဟုတ်ဘဲ အားကိုးတကြီး ကိုင်တွယ်ခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်သည်။
မင်းခိုင်က ဦးဦးဇော်၏ ထဘီကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

"အာ.. အာ.. အရာ.. အဟင့်.. ဟင်း"

မိုးမိုး ရှက်မှက်နှာလေးဖြင့် ငိုမဲ့မဲ့လေးဆိုရင်း မင်းခိုင်
မျက်နှာကို မကြည့်ရက်သဖြင့် ထဘီသို့ ခေါင်းကို စောင်းကာ
နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်ထားသည်။

"ပေါင်ကားထားလေ မိုးမိုး.."

"အာ.. ဟာ.. ရှက်တယ်.. ဟင့်.."

"ရှက်မနေပါနဲ့ကွယ်.. အရာသဲ့ ချွတ်မှာပါ"

"ဆွဲတော်.. ခုဆွဲတော်.. မရတူး.. ဟွန်း"

မိုးမိုးက ခလေးစိတ်ကောက်သလိုမျိုးဖြင့် မင်းခိုင်၏
ပုခုံးကို ဆွဲခွဲချတ်သည်။ မင်းခိုင် ဝိုက်ကို ရွှဲပြီး အာခွတ်ခံ
လိုက်သည်။

"အမလေး.. အယ်.."

ကြောက်ရွံ့တာမျိုးမဟုတ်တဲ့ ရင်ထဲ ထိတ်ကနဲဖြစ်
သွားမြဲမြင်းသာ။ မင်းခိုင်၏ လီးမှာ သာမန်စံချိန်ပိုလီးမျိုးပင်
ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကြောက်ခမန်းလိလိ ကျစ်လစ်လွန်းလှ

သည်။ အရင်းအမျှားလုံးပတ်ညီပြီး ဖေါင်းကြွနေသော အစကြာအမြောင်းမြောင်းများက သီးကြီး၏ ကျစ်လစ်ထည်ဝါမှုကို ပေါ်လွင်စေသည်။

ထိပ်ပိုင်းရဲရဲနီသော ဒစ်ကြီးကမူ ဦးဦးမြင့်မျှော့ ကြက်သီးလေးဖြန်းကနဲ ထသွားအောင် ကြီးမားလွန်းသည်။

မင်းခိုင်က သူ့သီးအား စိုက်ကြည့်ရင်း အဝတ်မလာဖြစ်နေသော ဦးဦး၏ နို့ကြီးနှစ်လုံးကြားသို့ သီးထိပ်ကို ထိုးသွင်းလိုက်ရာ ဦးဦးက ဝဲယာနှစ်ဖက်ညှပ်၍ နို့နှစ်လုံးကို ပူးကပ်ပြီး သီးကြီးကို ညှပ်ပေးလိုက်သည်။

မင်းခိုင်က ဦးဦး၏ ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို အားသာမှီးကိုင်လျှက် သီးကို ရှေ့တိုးဆောက်ငင်လုပ်ပေးနေသည်။ ပူးကပ်ထားသော နို့ကြီးနှစ်လုံးအောက်ဖက်မှ အထက်သို့ ထောင်တက်သာထော သီးတိပ်ကြီးက ဦးဦး၏ ပါးစပ်နားသို့ ရောက်ရောက်သွားရာ သူမ၏ နို့ကြီးနှစ်လုံးကြားမှ ပါးစပ်နားသို့ ရောက်သာသော သီးတိပ်ကြီးကို လှပဖူးမြည့်သော နှုတ်ခမ်းလေးနှစ်မှာဖြင့် တို့ထိကာ နမ်းပေးလိုက်သေးသည်။

"လုပ်ကြရအောင် ဆရာ.. မမနို့ပြန်လာရင်.. ဒုက္ခ.."

ဦးဦးက နောက်ကြောင် မအေးသာလို့လေး တိုးတိုး

ပြောလိုက်မှ မင်းခိုင်၏ ထိုးကြိုးက မိုးမိုး၏ ဆောက်တင်လေး ရှိမှာသိပြီးတည်ဟာပေမဟာသည်။

ကုတင်စွန်းတွင်ထိုင်ကာထားသော မိုးမိုး၏ တင်ပါး ကြီးနှစ်လုံးက တေးသံကားတွက်နေသည်။

ခြေဖျားတွင် တင်နေသော ထဘီလေးကို မိုးမိုးက ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ခတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ရွှတ်တရက် ကွာဟသွားသော ပေါင်ကြီးနှစ်လုံးကြားသို့ မင်းခိုင်က လှမ်းမြင်နိုစွာ ဝင်ရပ်လိုက်သည်။

"တွန်း . . ဒါကနေတော့ မြန်လိုက်တာ . . "

ဟု မိုးမိုးက မရဲတရဲလေး ပြောရင်း မင်းခိုင်ကို မျက်စောင်းလေးကြီးလိုက်သည်။

အဖိုးအစား ပြုပြစ်စွာ ဖွဲ့စည်းထားသော မိုးမိုး၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးမှာ ကုတင်စောင်းတွင် ခြေဆုံထိုင်ထားသဖြင့် ဘူမင်၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ သောက်လိုက်မှာ ဆုံးဆုံးမတ်မတ် စောက်နုတ်ကြီးမှာ ပိုချို ကြီးမား ဆုံထကာပြီလန်လာသည်။

မတရားဟာ ဖြစ်နေသော စောက်ပတ်နှစ်ခြမ်းကြားမှ ရဲရဲတွတ်တွတ် ဘဝင်းသားတန်ဖိုးကို မြင်နေရသည်။ စောက်ပတ် နှစ်ခြမ်းထိပ်ဝယ် ပေါက်တောက်လေး တွက်ပြူ၍

နေသော စောက်ဖုလေးမှာ အနဲငယ် ညှိုးရောင်သန်း နေသည်။

"လိုးတော့ကွယ်.. ဘာကြည့်နေတာလဲမသိဘူး"

မိုးမိုးက စောက်ဖုတ်လေးကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်လိုက် ကာ လက်သီး လက်ခလယ်တို့ဖြင့် ဖြဲပေးလိုက်သည်။

မင်းခိုင်က သူ၏ လီးထိပ်ကြီးကို စောက်ပတ်ဝသို့ အသာဖိချ၍တွေ့ပြီးမှ လိုးသွင်းချလိုက်တော့သည်။

"အီ.. ဒး.... အ"

မိုးမိုး မျက်လုံး ဝိုင်းဝိုင်းလေးများ ပြူးသွားပြီး ပါးစပ် လေးဟသွားသည်။ လှပသော နှုတ်ခမ်းလေးများက ဝိုင်းစက် သွားသည်။

"ပြွတ်.. စွပ်.. ပြွတ်.."

မိုးမိုး၏ မျက်တောင်ကော့ကြီးများ မှေးစင်း၍ ကျ သွားသည်။

အသက်ဝဝ ရှူရှိုက် ကြိုးစားနေသော ပါးစပ်လေးက ပြုန်မပီတ်အား.. ဟမြဟသွက် တဟင်းဟင်း အသံလေး များလည်ရောင်းလေးထဲမှ ထွက်လာသည်။

ကြိုးမား ထောင့်သင်းလှသောမင်းခိုင်၏ တပြောင် တည်းသော လီးကြီးက စောက်ဖုတ်လေးထဲသို့ စူးစိုက် နစ်

ဝင်သွားသည်။

"အီး.. အီး.. အ.. အ.. ဆရာ.."

မိုးမိုး လွှေးတွေ့ ပြန်လာသည်။ နှာသီးဖျားလေးတွင် ချွေးငယ်လေးများသည် သီးနေကြသည်။

တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေသော နှုတ်ခမ်းသား အစုံက အလက်အောက် ရှိုက်ခတ်နေကြသည်။

ဒေသိကာ ဧည့်သည်များသာ ထွက်ပေါ်၍ နေသည်။

"ပြွတ်.. စွပ်.. ပြွတ်.. စွပ်.. ပြွတ်.. စွပ်"

"အီ.. အ.. အိုး.. အိုး.. ကျွတ်.. ကျွတ်.. ကျွတ်.. "

လီးကြီးက မိုးမိုး၏ ဖောက်ခါငိုး ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲသို့ စောင်းပြီး ပုံမှန်ညှောင့်လိုက်ရာ မိုးမိုးခမျာ တွန့်ထွန့် လူးလွှားသည်။

"ပြွတ်.. စွတ်.. ဖွတ်.. ပြွတ်စွပ်.. ပြွတ်.. ပြွတ်"

အရည်များရွှဲနစ်နေသော ဖောက်ပတ်ထဲသို့ လီးကြီးက ဆပ်ပွတ်သွက်ကြီး အဝင်အထွက်လုပ်ရင်း မာသည်တက် မာကြောလာက ဒေလပ် ဖားကုန် ဖောင်းကုန် ဆောင့်လိုး တိုက်လေတော့ရာ ခဏအကြာမှာတော့ မိုးမိုး၏ ဖောက်ခါငိုးလေးထဲမှ ကျော်၍ ကိန်းတက်လာသည့် မင်းခိုင်၏ လီး

ကြီးမှာလည်း အိမ်ဆိပ်၌ တက်လာပြီး သုတ်ရည်များကို ပြုစုတူ ပန်းထုတ်လိုက်စီကြစေတော်သည်။

ထိုအဖြစ်များကို မျက်ရည်လျှံသော မျက်လုံးများဖြင့် အခန်းဝမှ ကြည့်နေသော နှင်းသွယ် တစ်ယောက် သူမ၏ ဖခင် ဦးကျော်သစ် ပြောသည်မှာ မှန်ကန်၍နေပြီဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့လေသည်။

xxxxx

ပြီးပါပြီ